

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. V.**, bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. M. P., advokátkou so sídlom v M., proti žalovanému **F. Ľ.**, bývajúcemu v M., zastúpenému JUDr. E. L., advokátkou so sídlom v M., **o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 8 C 85/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. apríla 2013 sp. zn. 8 Co 7/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný do troch dní zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške 311,53 € na účet JUDr. E. L., advokátky so sídlom v M., vedený v T., a.s., pobočke Martin pod č. X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom zo 7. novembra 2012 č.k. 8 C 85/2010-253 zaviazal žalovaného v lehote 3 dní zaplatiť žalobkyni 14 900 € a na účet Okresného súdu Martin trovy štátu vo výške 24,35 €. Žiadnemu z účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania zistil, že manželstvo účastníkov bolo právoplatne rozvedené 21. júla 1982 a že rozsudkom Okresného súdu Martin zo 16. decembra 2009 č.k. 5 C 212/2009-30 bolo zrušené právo spoločného nájmu účastníkov k 2-izbovému bytu s príslušenstvom č. X. nachádzajúcemu sa v M. a za výlučného nájomcu bytu a člena družstva bol určený žalovaný. Keďže majetkový podiel družstevného bytu nebol medzi účastníkmi vyporiadaný v lehote 3 rokov od zániku manželstva, v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka platí, že uvedené majetkové právo je v podielovom spoluvlastníctve účastníkov, pričom podiely oboch sú rovnaké. Preto s poukazom na § 142 Občianskeho zákonníka

vyporiadal podielové spoluvlastníctvo tohto majetkového práva k uvedenému bytu, keď vychádzal z hodnoty členského podielu 29 800 €; námietku premlčania vznesenú žalovaným považoval za nedôvodnú. O povinnosti žalovaného nahradiť štátu trovy konania rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p. a o náhrade trov konania účastníkov podľa § 150 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie oboch účastníkov (žalobkyne do výroku o trovách konania, žalovaného do výroku vo veci samej) rozsudkom z 26. apríla 2013 sp. zn. 8 Co 7/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil; účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa ako i s jeho právnym posúdením veci. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom namietal, že odvolací súd postupoval nesprávne, keď vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku nevyslovil prípustnosť dovolania, nakoľko v predmetnej veci ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Z uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny a navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchytil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3

O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný namietal, že v konaní mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd v potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil príпустnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá príпустnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Oprávnenie založiť príпустnosť dovolania proti rozhodnutiu, proti ktorému by inak dovolanie nebolo príпустné, zveruje ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p. odvolaciemu súdu. Táto možnosť pripustenia dovolania je vyhradená len pre riešenie otázok zásadného právneho významu. Posúdiť, či vo veci ide o riešenie takejto otázky (právnej otázky), prislúcha výlučne odvolaciemu súdu. Dôvod uvedeného záveru vyplýva z toho, že právne posúdenie veci patrí súdu, nie účastníkom konania. Ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku príпустnosť dovolania nevysloví, odvolací súd nie je oprávnený skúmať, či inak ide o vec zásadného právneho významu (porovnaj tiež R 38/1993, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 16/2001, sp. zn. 3 Cdo 215/2007, sp. zn. 3 Cdo 254/2007, sp. zn. 3 Cdo 225/2009, sp. zn. 3 Cdo 20/2011).

Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd tým, že vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku nevyslovil príпустnosť dovolania, neodňal žalovanému žiadne právo, a teda ani možnosť konať pred súdom.

Vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli spôsobilé založiť ani právne závery, na ktorých založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod príпустnosti dovolania podľa § 237 O.s.p., pretože právnym posudzovaním súd nemôže založiť žiadnu procesnú vadu, ktorá je uvedená v tomto ustanovení. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale

prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalovaného nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovaného procesne neprípustné. Dovolací súd preto jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokátky (ktorá ju zastupovala aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 5. augusta 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. (ďalej len „vyhláška“)]. Pri určení odmeny za tento úkon právnej služby vychádzal z tarifnej odmeny vyplývajúcej z § 10 ods. 1 a 5 vyhlášky a jej výšku určil vo výške 303,72 €, čo spolu s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje celkom 311,53 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. februára 2014

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková